

PROJECTO EDUCATIVO PARA OS ALUNOS DE LÍNGUA ROMENA NAS ESCOLAS PORTUGUESAS

POETAS ROMENOS – L U C I A N B L A G A (1895 – 1961)

Poeme din ciclul “**POEMELE LUMINII**”

EU NU STRIVESC COROLA DE MINUNI A LUMII

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
și nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină -
și-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micșorează, ci tremurătoare
mărește și mai tare taina nopții,
așa îmbogățesc și eu întunecata zare
cu largi flori de sfânt mister
și tot ce-i nențeles
se schimbă-n nențesuri și mai mari
sub ochii mei -
căci eu iubesc
și flori și ochi și buze și morminte.

TREI FEȚE

Copilul râde:
"Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!
Tânărul cântă:
"Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea!
Bătrânul tace:
"Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

Poemas do ciclo “**OS POEMAS DA LUZ**”

EU NÃO ESMAGO A COROLA DE MARAVILHAS DO MUNDO

Eu não esmago a corola de maravilhas do mundo
e não mato
com a mente os mistérios, que encontro
no meu caminho
nas flores, nos olhos, em lábios ou sepulturas.
A luz de outros
abafa o encantamento do impenetrável oculto
em profundezas de escuridão,
mas eu,
eu com minha luz aumento o mistério do mundo -
e tal como com seus raios brancos a lua
não diminui, mas tremulante,
aumenta ainda mais o mistério da noite,
assim eu enriqueço o escuro horizonte
com longos arrepios de sagrado mistério
e todo o incompreendido
se transforma em incompreendidos ainda maiores
sob os meus olhos -
pois que eu amo
quer flores, quer olhos, quer lábios, quer sepulturas

TRÊS FACES

A criança ri:
"Minha sabedoria e meu amor é o brinco!"
O jovem canta:
"Meu brinco e minha sabedoria é o amor!"
O velho cala:
"Meu amor e meu brinco é a sabedoria!"

LACRIMILE

Când izgonit din cuibul veșniciei
întâiul om
trecea uimit și-ngândurat prin codri ori pe câmpuri,
îl chinuiau muștrându-l
lumina, zarea, norii – și din orice floare
îl săgeta c-o amintire paradisiul-
și omul cel dintâi, pribeagul, nu știa să plângă.

Odată istovit de-albastrul prea senin
al primăverii,
cu suflet de copil întâiul om
căzu cu fața-n pulberea pământului:
„Stăpâne, ia-mi vederea,
ori dacă-ți stă-n puțință împăienjenește-mi ochii
c-un giulgiu,
să nu mai văd
nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici nori.
căci vezi - lumina lor mă doare ”.

Și-atuncea Milostivul într-o clipă de-ndurare
ii dete – lacrimile.

AS LÁGRIMAS

Quando afugentado do ninho da eternidade
o primeiro Homem
passava espantado e pensativo por bosques ou por campos,
atormentavam-no censurando-o
a luz, o horizonte, as nuvens – e de toda a flor
pungia-o com uma lembrança o paraíso -
e o primeiro Homem, o errabundo, não sabia chorar.

Já fadigado pelo azul demasiado claro
da primavera,
com alma de criança o primeiro Homem
caiu de cara na poeira da terra:
“Ó Senhor, tira-me a visão,
ou se te está no poder anuvia-me os olhos
com uma mortalha,
para que não mais veja
nem flores, nem céu, nem os sorrisos de Eva e nem nuvens.
Pois vês – a luz deles me dói”.

E então o Magnânimo num momento de piedade
deu-lhe – as lágrimas.

Tradução para Português: **Georgiana Bărbulescu**
Consultante de Língua Portuguesa: **Carolina Ferreira**